

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVİRİMCİ ANTİKAPİTALİST GAZETE

SAYI: 292 ■ 28 Temmuz 2007 ■ 50 YKR₺

İLK ADIMI ATTIK YENİ SOL GELİYOR

22 Temmuz seçimleri darbelerin, ırkçıların, milliyetçilerin yenilgisiyle sonuçlandı. Halkın ezici çoğunluğu nefret odaklarına demokrasi muhtırası verdi. Kaybeden vatanselverlerdir. Kaybedenler Türk olmayan herkesi düşman ilan edenlerdir. Kaybedenler sahte korkular yaratarak geçmişimizi ve geleceğimizi çalanlardır. Savaş yanlılarına, bombacılar geçit verilmemiştir.

Mücadelenin önü açılmıştır. AKP'nin yeni-liberal politikalarına karşı direnmek, sol politikalarda birleşmek ve gerçek bir muhalefeti inşa etmek artık daha kolay.

MECLİSTE ARTIK UFUK VAR SESİMİZ HALA BASKIN

Uzun ve zorlu bir seçim kampanyasından sonra İstanbul 1. bölgeden aday olan Ufuk Uras 79 bin oy alarak parlamentoya girdi. İstanbul 2. bölgeden aday olan Baskın Oran ise 32 bin oy almasına rağmen parlamentoya giremedi. DTP Baskın Oran'ı desteklemiyordu. Ufuk'un yanı sıra Kürt bölgelerinden 23 DTP'li aday yüksek oy oranları ile parlamentoya girdiler. Artık parlamentoda burjuva partilerinin yanı sıra ezilen halkın, emekçilerin, toplumsal hareketlerin temsilcileri var. Ufuk Uras ve Baskın Oran kampanyaları ülke çapında etki yaratarak yeni bir sol örgütlenmenin inşasının başlaması için önemli bir görevi yerine getirdiler.

Milliyetçiler ve darbeciler yenildi

	2002	2007
MHP + Genç Parti + BBP	% 17.8	% 17.3
CHP + DSP	% 21.8	% 20.8

8 Aralık

Küresel ısınmaya
ve Nükleer
santrallere
karşı

Ankara'ya

KEG

sosyalist işçi

Eski sol yenildi!

Şimdi yeni bir sol zamanı!

Seçimler bitti. Seçim sonuçları örgütlü sol açısından durumun parlak olmadığını gösteriyor. TKP bütün iddialarına rağmen başarısız olmuştur. İşçi Partisi binlerce oy kaybetmiştir, EMEP seçimlerin sonuncu partisi, ÖDP ise sondan ikinci partisi olmuştur.

Seçim sonuçlarından farklı olarak TKP ve İşçi Partisi zaten milliyetçilik ve yurtseverlik gibi temalarla solun en temel değerlerinden uzun bir süre önce koştular. Seçim sonuçları ise bu kopmanın da hiçbir anlamı olmadığını gösterdi.

Geleneksel solun toplam oyları azalırken yeni bir hareketin, yeni bir solun kampanyası ve oyları çok önemli bir politik etki yarattı.

İstanbul 2. bölgede Baskın Oran kampanyasında alınan oylar, "Meclise Baskın Gerek!" kampanyasının her bir adımı çok önemli bir etki yarattı. Mahalle yürüyüşleri, şenlikler ve standlar, Baskın Oran'ın net ve keskin politik açıklamaları, ırkçılığa, homofobiye, darbeye karşı, bugünün sorunlarını net bir şekilde teşhir eden politik vurguları radikal bir solun şekillenmesinde çok önemli bir deney ve kadro birikimi yarattı.

Benzer bir gelişme "Meclise Ufuk Gerek" kampanyasında da yaşandı. Uzun bir süredir savaşa, küresel ısınmaya, darbeler ve yoksulluğa karşı kampanyalar yapan aktivistler Ufuk Uras kampanyasında da çok aktif bir rol oynadılar. Kürt halkının oyları dışında kalan oylar, oluşan genel politik havanın etkisi ve kampanyaların vurucu gücü sayesinde bir araya geldi.

Bu gücü kavramadan adım atmak mümkün değil. 2007 seçimleri AKP'nin güç gösterisi, Kürt illerinden bağımsız adayların güçlü bir şekilde meclise girmesi, Ufuk Uras ve Baskın Oran kampanyalarının ulusal çapta yarattığı politik etkiyle anılacak. Ufuk Uras kampanyasında zaman zaman, Baskın Oran kampanyasının her bir adımında öne çıkan, parlayan, kendisini hissettiren süreç yeni bir hareketin, yeni bir sesin ve yeni bir solun işaretleri olduğu için iki adayımızın ismi sürekli birlikte anıldı.

Sadece egemen sesin, egemen sağın ve "egemen solun" ezberini bozduğu için değil, Kayseri'de de, Çorum'da da Ankara'da da solu arayan, sol bir ses duymak isteyen insanlar "Meclise Ufuk ve Baskın Gerek" kampanyalarına baktılar.

Şimdi hareketi inşa edeceğiz. Hareketi inşa etmeye devam edeceğiz. Savaşa karşı Küresel BAK kampanyalarına ara vermeyeceğiz, küresel ısınmaya, sağlıkta yıkım yasasına ve ırkçılığa karşı kampanyalara ara vermeyeceğiz. Tersine Baskın Oran ve Ufuk Uras kampanyasında birleştiğimiz on binlerce gerçek solcuyla hem hareketi hem de yeni bir solu inşa edeceğiz.

Kendimize güveniyoruz. Harekete güveniyoruz. Sosyalist İşçi'nin 280. sayısında, "darbeciler gövde gösterisi yapıyor/Cumhurbaşkanı, Genelkurmay başkanı Tehdit ediyor/CHP-MHP darbe çağırıyor" demiş ve "DEMOKRASİNİN KAZANACAĞINI" ilan etmiştik.

Seçimlerde demokrasi kazandı, Kürt halkı kazandı, darbeciler yenildi.

Şimdi önümüz çok açık.

İrkçılık, milliyetçilik Demokrasi

2007 seçimleri iki özelliği ile anılacak: AKP'nin ezici zaferi ve bağımsızların göz dolduran zaferi.

AKP, 2002 seçimlerinde aldığı 11 milyona yakın oyu 16.5 milyona çıkardı. Oy oranını da yüzde 34.4'den yüzde 46.7'ye yükseltti.

Bu kazanımları ile AKP merkez sağın tüm oylarını toplarken, iktidarda olduğu halde oylarını artıran ve ikinci kez tek başına iktidarı alan parti oldu.

AKP'nin karşısına adeta bir ittifak kurmuş gibi çıkan CHP ve MHP ise oylarını artıramadılar. MHP barajı aşarak parlamentoya girmeyi başarmış olsa da bu sonucun dikkatli bir değerlendirmesi milliyetçi-ırkçı oyların yerinde saydığını gösteriyor.

2002 seçimlerinde MHP, Genç Parti ve BBP ile birlikte yüzde 17.8 oranında oy almıştı. Bu seçimlerde ise MHP ile GP'nin toplam oyu 17.3. Buna BBP'li Muhsin Yazıcıoğlu'nun bağımsız aday olarak Sivas'dan aldığı oy da eklenince bu oran yüzde 17.4 olmaktadır.

Yani faşist hareket 2007 seçimlerinde oy kaybetmiş. MHP'nin oy patlaması

yaptığı 1999 seçimlerine göre ise faşistlerin durumu daha da kötü.

Demek ki Sosyalist İşçi'nin uzun süredir tartıştığı gibi Türkiye'de milliyetçilik yükselmüyor. Sadece yerinde sayıyor.

Bir diğer milliyetçi kanada, CHP ve DSP'ye bakarsak, burada durum daha da kötü.

2002 seçimlerinde CHP, DSP ve o günlerde DSP'den ayrılanların kurduğu YTP (İsmail Cem'in liderliğindeki bu parti daha sonra CHP'ye katılmıştı) toplam 21.8 oranında oy almıştı. 2007'de ise, Cumhuriyet mitinglerine katılanların basıncı ile seçimlere birleşerek giren CHP-DSP ancak yüzde 20.8 oranında oy aldı. Yani yüzde 1 oy kayıp var.

Ne oldu milliyetçilik tehdidine?

Bütün darbe tehditlerine, bütün CHP-MHP koalisyonu propagandasına, basının bütün gücüyle abarttığı milliyetçilik "dalgasına" karşı milliyetçilik Türkiye'de yükselmedi. Tam tersine yüzde 1.5 oranında geriledi.

AKP oylarının yüksekliği bir taraftan da darbecilere

indirilen bir tokattır. Hem de sert bir tokat.

Darbe tehdidi önce cumhurbaşkanlığı seçimi günlerinde geldi. Ardından seçimler boyunca omzu kalabalıklar susmadı. Tehditler savurmaya devam ettiler.

AKP'ye oy veren 16 milyon seçmen darbeye karşı demokrasiyi tercih etti. Başını dik tuttu. Tehditlere papuç bırakmadı.

Şimdi darbeciler daha tedirgin. Karşılarında toplumun yarısından fazlası darbelerle karşı olduklarını ifade ederek tutum almış duruyor.

Darbe için çok ama çok büyük provokasyonlara ihtiyaç var. Aksi takdirde darbecilerin uzunca bir süre başları öne eğik, bir köşede durmaları gerekiyor.

Cumhurbaşkanlığı

Önümüzde Cumhurbaşkanlığı seçimleri var. AKP bugüne kadar egemen sınıfın desteğini kazanan parti olarak bu cumhurbaşkanlığı seçimini bir krize çevirmeyecektir.

Karşısındaki CHP-MHP ise artık cumhurbaşkanlığı seçimlerini bir krize dönüştürme yeteneğinden

Foto: Sengül Çiftçi

mahrumdur.

Bu durumda büyük olasılıkla cumhurbaşkanının halk tarafından seçilmesi ve dolayısıyla Ekim'de yeniden seçim yapılması olasılıkları ortadan kalkmaktadır. Üstelik yeni seçilmiş bir parlamentoyu yeniden seçime sokmak oldukça zor. Hele hele MHP ve

Meclise Ufuk geldi

Beş hafta önce "Meclise Ufuk Gerek!" diyerek yola çıktık. Kısa sürede İstanbul 1. bölgede yüz civarında seçim bürosu tutuldu. Kampanya boyunca yaklaşık 1.5 milyon bildiri dağıtıldı. Yürüyüşler, standlar, konserler, ev toplantıları örgütlenerek çok yaygın bir kampanya yapıldı.

Kadıköy'de kampanyaya tüm gücüyle katılan Küresel BAK, Küresel Eylem Grubu ve Banşapedal aktivistleri ve Anadolu yakasındaki DSİP üyeleri beş hafta boyunca yoğun bir çalışma yaparak, kampanyanın görünür olmasında, birleştirici sloganların sokaklarda defalarca haykırılmasında, en radikal ve somut sloganların öne çıkartılmasında önemli bir rol oynadılar.

Bütün bu kampanyanın sonucu olarak, Ufuk Uras'ın geçen hafta yaptığımız KEG toplantısında vurgusu, önümüzdeki dönemde bu seçim zaferinin en somut ürünü olacak. Ufuk Uras, sokaktaki hareketin, sosyal hareketlerin "basın sözcüsü" gibi çalışacağını söylemişti.

Şimdi yeni kampanyaları, ırkçılığa, savaşa, küresel ısınmaya ve yoksulluğa karşı hareketi daha yüksek bir moralde, bir ayağımız sokakta bir ayağımız mecliste bir politik güç olarak örgütleyeceğiz.

Unutulan laiklik

Seçimler öncesinde CHP-MHP-ordu üçlüsü hergün bıktırıcısına laiklik anlattı. "Cumhuriyet tehlikededir" dediler. Ama seçim kampanyasında bu konuya hemen hemen kimse değinmedi.

Seçim kampanyasında CHP-MHP-ordu asıl olarak Kürt sorununda AKP'yi vurmaya çalıştılar. Irak Kürdistan'ına girilmesi tartışmasını sürdürdüler.

CHP-MHP ve ordunun bütün basıncına, büyük basının bütün çabasına karşı AKP bu konuda geri adım atmadığı gibi "gerekirse DTP'lilerle ittifak bile kurulabileceğini" söylerken önemli bir adım attı.

Yeni liberalizm

AKP yeni liberalizmin partisi. 22 Temmuz gecesi Güler Sabancı ve çeşitli TUSİAD temsilcileri AKP zaferinden duydukları memnuniyeti vurguladılar.

Seçim kampanyası boyunca her türden muhalefet AKP'nin yeni liberalizmin temsilcisi olduğunu vurgulamadı. Şeriat geliyor, gibi argümanlar bu partinin gerçek kimliğini, yeni liberalliğini gizledi.

Öte yandan büyük yığınlar AKP'ye oy verirken bu partinin son 5 yılda getirdiği ekonomik ve siyasal istikrara da oy verdiler. Yeni liberalizm teşhir edilmediği sürece de bu ekonomik, siyasal "istikrar" AKP'ye yaradı.

Milliyetçilik ve darbe yenildi Siyasi kazandı

CHP'li milletvekillerine böyle bir karar aldırarak hemen hemen imkansız. Ekim ayında yapılacak bir olası seçimde AKP'nin oylarını artırmaya devam edeceği kuşkusuz bir gerçek. Bu ise zaten oy kaybeden CHP ve MHP'nin yıkımı anlamına gelebilir.

MHP neden tehlike?

MHP, Genç Parti ve BBP ile birlikte oy artıramamış olsa da yüzde 14.3 oy oranı ile meclise girmiş olması başlı başına bir tehlikedir. Önümüzdeki yakın süreçte CHP'nin büyük bir iç çatışmaya sürüklenmesi açık. Deniz Baykal ve ekibi

bu partiyi ölüme doğru sürüklemektedir.

Yeni liberal bir partiye karşı en etkisiz muhalefeti yapan CHP kendi oyunu düşürürken MHP'nin gücünü korumasına da yardımcı oldu.

İç çatışmalar sonucu iyice etkisizleşecek olan CHP karşısında MHP, artık daha ciddi bir tehlikedir.

Gelişme şansı bundan sonra onun olabilir.

Bu durumda en önemli görevlerden birisi de ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşı mücadeleyi daha etkin hale getirmektir. Hrant'ın cenazesine katılan büyük güç, DurDe'nin hızlı bir biçimde güçlenmesi, bu doğrultuda daha hızlı adımlar atmamızın ön koşuludur.

Yeni bir sol örgütlenme

Önümüzdeki dönemde en önemli görevimiz Ufuk Uras ve Baskın Oran kampanyalarının aktivistlerinin yeni bir sol parti kurmak için örgütlenmelerine yardımcı olmaktır.

Bu iki aday etrafındaki kampanya bir kitlesel sol parti için koşulları ne kadar olumlu olduğunu göstermektedir.

Seçim kampanyası boyunca, bu iki adayın kampanyalarını bir araya getirmeye, birleştirmeye, tek bir kampanyaya haline getirmeye çalıştık. Bunu bir ölçüde yaptık.

Şimdi daha büyük bir enerji ile bunu gerçek-

leştirme için çalışmak zorundayız.

Türk solu Kürtlere yaramıyor

Bin Umud adayları ile seçimlere katılan DTP bir kere daha Türk solu ile birlikte seçime katıldı. Ancak görüldü ki Ufuk Uras dışında bu adayların hiçbiri seçilemedi. Seçilemedikleri gibi aday oldukları yerlerde ki eski DEHAP oylarının düşmesine neden oldular.

DTP bu seçimlerde Bin Umud adaylarının olmadığı bölgelerde EMEP'i destekledi. EMEP toplam 26 bin oy alarak seçimlerin sonuncusu oldu.

DTP Bin Umud adayları ile Diyarbakır'da da oy kaybetti. 2002 seçimlerine göre DTP Diyarbakır'da oy kaybetti. Buna karşı AKP bütün Kürt bölgelerinde oylarını ciddi ölçüde arttırdı.

Bütün bunların yanında DTP'li Doğan Erbaş'a rağmen yüzde 2 oranında oy alan Baskın Oran kampanyası bize yol gösteriyor.

Baskın Oran kampanyası önümüzdeki dönemde bir-

liğini korumalı ve yeni bir siyasal partiye dönüşmek için gelişmelidir. Bu gerçekleştiği takdirde bütün Türkiye çapında ciddi boyutlu bir sol siyasal güç ortaya çıkacaktır. İşte o vakit bir DTP ittifakı büyük önem kazanacaktır.

Ayrıntı

2007 seçimlerinde sol milliyetçilikte bütün çabasına rağmen oy artıramadı. İşçi Partisi ve Yurtsever TKP geçen seçimlerde yüzde 0.85 oranında oy alırken bu seçimlerde yüzde 0.58 oranında oy aldılar. Süründen eskiden kopanlar ve çok adım atanlar daha çok oy kaybettiler.

Yurtsever TKP ise onbinde 3 oranında oylarını arttırdı. (% 0.03) 2004 seçimlerine göre ise TKP oy kaybetti. TKP milliyetçilikle kazanamadı. Milliyetçilik sadece MHP'ye yaradı.

2007 seçimleri demokrasinin zaferidir. Durumu iyi analiz edenler için umut verici sonuçlara sahiptir.

Demokrasiden, barıştan yana olanlar kazandı. Daha fazlasını da kazanabiliriz.

CHP faşist mi?

Bu seçim kampanyasında kimi solcuların zaman zaman "Başbuğ Baykal" diye slogan attığını, CHP'yi faşist bir parti ilan ettiğini gördük. Bu yanlış ve zararlı bir tutumdur.

Her türlü sağcılığı, düzen partisini 'faşist' olarak niteleyen, siyasal akımlar arasındaki farklılıkların üzerini örten bu anlayış milyonlarca insanı sağa iter.

AKP şeriatçidir, öyleyse ona oy veren 16 milyon insan düşmandır!

CHP faşisttir, ona oy veren 7 milyondan fazla insan da düşmandır!

MHP zaten faşisttir, 5 milyon düşman daha. 28 milyon 'düşman' karşısında DTP, ÖDP ve diğer küçük sol partilerin gücüne dayanacaksa Türkiye'de düzeni değiştirmek imkan-

sızdır.

CHP sağ bir partidir. CHP, Türklüğü yücelterek şovenist politikaları savunan ve ırkçı söylemlere sahip bir parti liderliğine sahiptir. CHP, son 1 yılda apaçık görüldüğü gibi kendini memleketin sahibi olarak gören asker ve sivil bürokrasinin, yani egemen sınıfın bir kanadının temsilcisidir. Ancak faşist bir parti değildir.

"Tehlikenin farkında mısınız?" yalanıyla korkutulup ve aldatılarak Baykal'a rağmen CHP diyen milyonlarca kişiyi itmek değil, öncelikle CHP'den kopartmak gerekir. Ancak 'Başbuğ Baykal' diye bağırarak bunu yapmak yerine, CHP seçmenlerini düşman ilan ederek

Baykal'a doğru itmektedir. Türkiye'de iki faşist parti var: MHP ve BBP. Her ikisi de işçilerin ve ezilenlerin düşmanıdır, dağıtılmalıdır.

Okyanusa açıldık, bu gemi yüzecek!

Baskın Oran sözcümüz olarak meclise gremese de Türkiye'de yeni bir solun mümkün olduğunu kanıtladı. DSİP dışında solun hiçbir örgütlü kesiminin desteğini almadan, bağımsız bireylerin aşağıdan girişimiyle gelişen Baskın Oran kampanyası geleceğe umutla bakmamızı ve güvenle yürümemizi sağlıyor.

1,5 aylık kısa, fakat etkili bir kampanya sonucu Baskın Oran 30 binden fazla oy aldı. Baskın'a verilen her oy açıkça milliyetçiliğe ve ırkçılığa, karşıdır.

30 binden fazla insan hepimiz hâlâ Ermeniyiz demistir. Türkiye Cumhuriyeti tarihinde ilk kez açıkça eşcinsel haklarını savunan Oran'a verilen her oy cinsiyetçiliğe ve homofobiye karşı verilmiştir. Lafı dolandırmadan, açıkça e-muhıtralara karşı çıkan bir siyasal kampanya hem İstanbul sokaklarında hem de tüm Türkiye'de taraftar ve destek bulmuştur. Bu büyük bir başarıdır. Sesimiz Baskın Olsun kampanyası şimdi gerçek bir sol muhalefetin inşası için kolları sıvıyor.

Foto: Sengül Çiftçi

Yeni bir dönem, yeni bir kuşak, yeni bir parti

Roni Margulies

Çarpıcı, ilginç, heyecan verici, baş döndürücü bir kapıyı araladık! Yeni bir dönem başlıyor demeyeceğim, çünkü yeni dönem başlayalı çok oldu. Ama bu yeni dönemin içinde bir eşik atladık, önemli bir kilometre taşını geçtik. Benzetmeleri iyice birbirine karıştırmama izin verin, birinci katı çıktık, önümüzde ikinci katın merdivenleri duruyor.

Yeni bir dönem

Yeni dönem, dünyada da, Türkiye'de de 1990'ların sonlarında, 2000'lerin başlarında ortaya çıkmaya başladı.

Aslen Fransa'daki 1995 Aralık genel grevinden, ama çok daha belirgin ve çarpıcı şekliyle 30 Kasım 1999 Seattle gösterilerinden bu yana, yani yaklaşık on yıldır, dünyada çok çeşitli kitle hareketleri, devasa uluslararası gösteriler, her tür muhalefet hareketini biraraya getiren Sosyal Forum'lar, ayaklanmalar, genel grevler yaşanıyor. Küresel düzeyde güçler dengesinde önemli değişiklikler oluyor, 20-30 yıl boyunca her tür muhalefet hareketini kasıp kavuran rüzgâr nihayet bizden yana dönmeye başlıyor, milyonlar radikalleşiyor, düzeni sorgulamaya başlıyor, seferber oluyor. Küresel bir direniş ve değişim hareketi dünyanın her yanında etkisini hissettiriyor.

Bu hareketi tanımlamak, adını koymak da zor, tarif etmek, somut bir tablosunu çizmek de. Zor, çünkü tüm toplumsal hareketler gibi ve çoğu toplumsal hareketin daha da ötesinde, çok yaygın ve derin, çok yönlü, çok dinamik, karmaşık bir hareket. Önemli açılardan 1968 hareketine benziyor, ama onun 30-40 yıl sonrasında, çok daha küreselleşmiş bir dünyada gerçekleştiği için, çok daha küresel, uluslararası ölçekte örgütlenme yeteneği çok daha gelişkin, küresel kapitalizmin yarattığı iletişim olanakları sayesinde birbirinden etkilenme, tartışma ve birlikte davranma özellikleri çok çarpıcı. Dolayısıyla, hareketin herhangi bir coğrafya veya zaman diliminde çekilen bir fotoğrafı kaçınılmaz olarak eksik,

Foto: Şengül Çiftçi

kısıtlı ve bir ölçüde yanıltıcı oluyor.

Bütün bunlara rağmen ama, açık olan bir şey var: Dünya ege-men sınıflarının 1968-70 ekonomik krizine karşı ürettikleri tüm çözümleri dayatabildikleri, neoliberal ideolojinin zaferden zafere koştuğu, neoliberal ekonomik siyasetlerin dünyanın her yanında uygulamaya sokulduğu ve tüm bunların sonucunda çalışanların, ezilenlerin, yoksulların, azınlıkların ard arda yenilgiler yaşadığı, müthiş kayıplar verdiği yirmi yıllık karanlık dönem 2000 yılı civarlarında sona erdi.

Kürenin dört bir tarafında milyonlarca, on milyonlarca insan, mevcut düzenin insan toplumlarını örgütlemenin tek yolu olduğunu artık kabul etmiyor; 1980'lerin, 90'ların aksine, milyonlarca, on milyonlarca insan neoliberalizmin tahribatına artık çaresizce boyun eğmiyor ve bin bir çeşit konuda muhalefetini 1980 ve 90'larda hemen hiç görmediğimiz eylemler, gösteriler, grevler ve ayaklanmalarla ifade ediyor.

Yeni bir hareket

Hareket, farklı yerlerde ve dönemlerde farklı özellikler gösteriyor, bazen hızlanıp bazen yavaşlıyor, ama yok olmuyor.

Latin Amerika'da hareketin

ağırlığını neoliberalizme karşı mücadeleler oluşturuyor ve bu mücadeleler daha şimdiden siyaset sahnesinde etkisini gösterdi, başta Venezuela olmak üzere bir dizi ülkede sol hükümetler seçildi.

Avrupa ve Kuzey Amerika'da ise ağırlığı, dünya tarihinin en kitlesel gösterilerini örgütlemiş olan savaş karşıtı hareket oluştu. Ama burada da, Fransa'da neoliberal Avrupa Birliği Anayasası'nın reddine yol açan devasa seferberlik, Yunanistan'da özelleştirme girişimlerini püskürtten genel grevler gibi önemli başarılar, hareketin sadece savaşla ilgilenmediğini kanıtıyor.

Ve geleneksel komünist partilerin yok olması, sosyal demokrat partilerin neoliberalizmi tümüyle benimsemiş olması ve devrimci partilerin küçüklüğü, Avrupa'nın her yanında aynı sorunu ve aynı ihtiyacı ortaya çıkardı: Kitleler temsil edilmiyor, yeni bir sol parti gerek. Dahası, neoliberal siyasetlere duyulan tepki ve savaş karşıtı hareketin yarattığı radikal seferberlik geniş kitleleri sola çekerken, bu sola kayışın örgütsel bir ifade bulması daha da önem kazandı.

Nitekim, birçok ülkede yeni partiler yaratılıyor. Almanya'da Linkspartei (Sol Parti),

Portekiz'de Sol Blok, Danimarka'da Kızıl-Yeşil İttifak, İngiltere'de Respect, İskoçya'da İskoçya Sosyalist Partisi, Brezilya'da P-Sol, savaş karşıtı hareketin, neoliberalizm karşıtı mücadelelerin içinden çıkıyor, bunların üzerinde yükseliyor, geleneksel sol güçlerin ötesinde geniş, yeni ve genç kitleleri seferber ediyor.

Bu partilerin bir ortak yönü de, solun bazı kesimleri ile toplumsal hareketleri, kampanya aktivistlerini, örgütlü siyasete bulaşmamış bir kitleyi, azınlıkları, çevrecileri ve başkalarını bir araya getirmesi, getirmeyi amaçlaması.

Yeni bir kuşak

Türkiye'de de, son birkaç yılda çok geniş kitleler siyaset meydanına çıktı, ama geleneksel solun anladığı, alışageldiği anlamda değil. Ankara'da 1 Mart 2003 günü gösteri yapan 100.000 kişinin ilk kez bir gösteriye katılan önemli kesiminden, geçen yaz Barışrock'a katılan ve Mehmet Ali Alabora'yla birlikte savaş karşıtı sloganlar bağrın 100.000'e yakın gençten, Ocak ayında Hrant'ın cenazesinde yürüyen yüzbinlerden, Nisan ayında iklim değişikliğine karşı Kadıköy'de gösteri yapan ve yaş ortalaması sanırım 20'nin altında olan 10.000 kişiden, genetiği

değiştirilmiş organizmalara (GDO) karşı imza veren on binlerden, Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu'nun binlerce etkinliğine katılan yüz binlerden söz ediyorum.

Türkiye'de bu genç, atılgan, yıpranmamış kitlelere hitap edebilecek bir parti yok. Doğal olarak milliyetçiliğe, ırkçılığa, savaşa karşı olan bu muhalif kitle CHP'ye elbette ilgi duymayacağı gibi, mevcut sol partilerin hiçbirine de, yine çok anlaşılır nedenlerle ilgi duymuyor. Oysa, Avrupa'da olduğu gibi, burada da bu yeni kuşağın taleplerini, özlüklerini, başka bir dünya isteğini siyaset sahnesine taşıyacak, siyasi bir ifade verecek yeni bir oluşuma ihtiyaç var.

Yeni bir parti

Şubat 2006'da şöyle yazmıştım: "Az sayıda ortak talep oluşturmalı. Ayrılıklarımızı değil, birliğimizi ön plana çıkaran talepler. Örneğin: Kemalizme ve milliyetçiliğe netçe hayır; savaşa hayır; Kürt sorununa barışçıl çözüm; sınırsız düşünce, ifade ve örgütlenme özgürlüğü; herkese ücretsiz eğitim ve sağlık hizmetleri. Amaç sosyalistleri bir araya getirmek de, sosyal demokratları bir araya getirmek de değil, bu talepler için çalışmak isteyen herkesi bir araya getirmek olmalı. Partinin adına sosyal demokrat da demeyelim, sosyalist de. Bu taleplerin altına imza atan herkese (sosyal demokrata, devrimcisine, türbanlısına, futbolcusuna) kapılarımız açık olsun. Türkiye'de yoksul olan, aç olan, örgütsüz olan, işsiz olan, sesi olmayan, başka bir ülke ve başka bir dünya isteyen herkesin sesi, bayrağı ve umudu olmaya çalışalım hele bir. Bu talepler etrafında, hep birlikte, sokakta, tabanda, kitlesel kampanyalar şeklinde iş yapmaya başlayalım. Sonra bakarız. Yaptığımız işin adını sonra takarız."

İşte, Baskın Oran ve Ufuk Uras kampanyalarıyla "iş yapmaya" başladık. Herkes, hepimizi biraraya geldik, birbirimizi tanıdık, ortak özlükler için beraber çalışmayı öğrenmeye başladık.

Şimdi, yavaş yavaş, yaptığımız işin adını takmaya başlama zamanı.